

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: Bc. K.V., nar. „X“, bytem „X“, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 27. 1. 2015, č.j. KrÚ- 76234/151/2014/OMSŘI/Es-2,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2015, č.j. KrÚ-76234/151/2014/OMSŘI/Es-2 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, stavebního úřadu, ze dne 6. 10. 2014, č.j. MmP 59688/2014 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým bylo podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zastaveno společné územní a stavební řízení na soubor staveb: „novostavba rodinného domu na pozemku označeném jako parc. č. 635 (původně par. č. st. 184) v kat. území Nové Jesenčany, vodovodní a kanalizační přípojka na

pozemku označeném jako parc. č. 635 a 29/24 v kat. území Nové Jesenčany“ (dále jen „předmětná stavba“).

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle části třetí, hlavy II., dílu 1. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců od oznámení rozhodnutí podle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s.

Žalobní body:

Žalobkyně v obecné rovině namítala nezákonnost, nesprávnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. V konkrétní rovině uplatnila následující žalobní námitky.

Na pozemku, na němž bylo navrženo umístění stavby rodinného domu, byl stavebním úřadem v průběhu řízení zjištěn přesah části stavby přímo sousedící s daným pozemkem, a to přesah o výšce 4-6 cm, který je tvořen „vysazenými“ plnými cihlami ve dvou řádcích v celkové délce 8 m a výšce 10 cm nad terénem, nesprávně správním orgánem označený jako „předsazení základu.“ Zmíněný přesah přitom dle žalobkyně není základem sousedící stavby, neboť nemá žádné funkční, technické ani právní opodstatnění. Na předmětném pozemku měla být již v minulosti provedena stavba dvojdomu, stavební povolení na druhou část dvojdomu na současném pozemku žalobkyně však zaniklo. Žalobkyně má za to, že přesazení cihel nad povrch pozemku, na němž má být umístěna stavba, nemůže být důvodem blokování stavby na tomto pozemku a že nemůže být nucena k uzavírání jakéhokoliv soukromoprávního vztahu v daném ohledu a že má právo na výstavbu předmětné stavby.

Žalobkyně poukázala na to, že projektová dokumentace technicky řeší styk dvou konstrukcí staveb vyhovujícím způsobem, když nová stavba má být těsně přistavěna ke stavbě stávající a vzniklá spára tvořící rovněž dilatační funkci má být vyplněna izolačním materiálem. Žalobkyně přitom hodlá realizovat předmětnou stavbu výhradně nad svým pozemkem.

Podle žalobkyně neměly správní orgány důvod aplikovat ustanovení § 86 odst. 2 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), tj. nebyl důvod požadovat po žalobkyni doklad ve vztahu k sousednímu dotčenému pozemku, který by prokazoval její právo provést stavbu. Dle žalobkyně nebyla třeba žádná smlouva s vlastníkem sousedního dotčeného pozemku, která by zakládala právo umístit a provést stavbu. Dle žalobkyně tento chybný postup správního orgánu prvního stupně, který vyústil v zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, následně rovněž chybný postup žalovaného, který odvolání žalobkyně zamítl a usnesení o zastavení řízení potvrdil, je důsledkem nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a tudíž chybného právního posouzení věci.

Dále žalobkyně namítá, že nebyly uspokojivě vypořádány její odvolací námitky. Žalobkyně poukázala na ustanovení § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále rovněž „cit. vyhláška“), podle kterého umístěním stavby na hranici pozemku nesmí být znemožněna zástavba sousedního pozemku, a dále poukázala na ustanovení § 25 odst. 5 cit. vyhlášky, které obsahuje omezující podmínky pro umístění stavby na hranici pozemku, dle žalobkyně tedy počítá s umístěním stavby na hranici pozemku bez vytváření volného prostoru. Dále má žalobkyně za to, že v daném případě je

umístění stavby na hranici pozemku jedinou rozumnou možností jeho zástavby, přičemž při výstavbě sousední stavby na dotčeném sousedním pozemku bylo umístění stavby v návaznosti na štítovou zeď předpokládáno. Dům povolený v r. 1938, k jehož realizaci nedošlo, měl mít k sousední stavbě v podstatě stejnou polohu jako nyní navrhovaná stavba domu žalobkyně, je tedy namístě pokračovat v řadovém charakteru zástavby.

Žalobkyně namítá nedůvodně rozdílené zacházení vlastníků sousedních pozemků, když první stavebník ke svému záměru realizovat stavbu na hranici pozemku dle žalobkyně nepotřebuje souhlas vlastníka sousedního pozemku, zatímco v pořadí druhý stavebník dle výkladu žalovaného potřebuje k umístění stavby na hranici pozemku souhlas vlastníka dříve realizované stavby. Dle žalobkyně je tím narušena ústavní garance stejného obsahu a ochrany vlastnického práva všech vlastníků zakotvená v čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jestliže je důvodem zamítnutí odvolání proti usnesení o zastavení řízení okolnost, že vlastník sousedního pozemku má „prozatím rozumné důvody, proč stavbě v tuto chvíli bránit.“ Dle žalobkyně byly přitom důvodem zastavení řízení jako procesního rozhodnutí věcné důvody – absence práva k pozemku či stavbě. Žalobkyně má za to, že žalovaný překročil meze přezkumu odvolacího orgánu, když se zabýval účelem užívání stavby a pocity jiného účastníka řízení, který nepodal odvolání.

Žalobkyně proto navrhla zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný trval na tom, že v rámci ústního jednání na místě samém bylo zjištěno, že navrhovaná předmětná stavba by byla umístěna na stávající stavbě - předsazený základ, část základové konstrukce - ve vlastnictví Ing. J.N.. Žalobkyně následně předložila pozměněnou projektovou dokumentaci, když nosné části stavby již neleží na stávající sousední stavbě, nýbrž jsou k ní přisazeny a ve vzniklém prostoru mezi stavbami o šířce 4 - 6 cm se bude nacházet izolační materiál, když spára má být vyplněna volně vloženým izolačním materiálem (výkres č. D.1.1.08, Řez B-B, pozn. 01 ve spojení se změnou žádosti ze dne 28.8.2014). Žalovaný poukázal na to, že projektová dokumentace neřeší druh materiálu ani přesné provedení a dále není řešen styk obou staveb v místě střešní konstrukce. Dle žalovaného by se v případě vložené izolace jednalo o část stavby žalobkyně ve smyslu ustanovení § 1087 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“). Žalovaný uvedl, že žalobkyně ani nevyvinula snahu o získání souhlasu s umístěním stavby od vlastníka sousedního dotčeného pozemku Ing. J.N. Žalovaný trval na tom, že se jedná o žádost o umístění stavby a jejích částí na stavbě ve vlastnictví jiné osoby. Žalovaný dal za pravdu žalobkyni v obecné rovině v tom ohledu, že umístění stavby na hranici pozemku, není-li na sousedním pozemku stavba, je snazší, v porovnání s případem, kdy se jedná o napojení nové stavby na stavbu již stávající. Trval na tom, že napojení zvolené žalobkyní vyžaduje souhlas vlastníka stavby čp. X a dále doplnil, že v případě neexistence přesazení základu, doplnění detailu styku střešní konstrukce bez zásahu do stavby čp. X a upřesnění uložení (ukotvení) izolačního materiálu by povolení stavby nebránil. Ohledně vzpomínaného stavebního povolení uvedl, že to zaniklo, v zahradě byl realizován menší domek, který byl později

zbourán. Hranice pozemků nebyla vlastníky zpochybněna, každopádně se však jedná o dotčení práv vlastníka stavby, neboť by došlo k umístění stavby na předsazeném základu stávající stavby. Žalovaný přitom poukázal na možnost vzniku tepelných mostů, zejména když není znám izolační materiál a způsob jeho uložení. Dále se žalovaný vyjádřil k pochybnostem o skutečném účelu zamýšlené stavby s tím, že řádným užíváním je užívání stavby k účelu, k němuž je určena, když již v žalobou napadeném rozhodnutí upozornil žalobkyni na to, že projektová dokumentace odpovídá spíše bytovému domu než rodinnému domu (5 koupelen, 5WC v rodinném domě).

Pokud jde o aplikaci ustanovení § 23 odst. 2 cit. vyhlášky, souhlasí žalovaný s žalobkyní v tom, že volný prostor mezi stavbami by měl být dostatečně vyplněn, avšak izolační výplň by neměla být bez dalšího položena na části stávajícího objektu ve vlastnictví cizí osoby. K tvrzené řadové zástavbě žalovaný upozornil na to, že se v lokalitě nejedná o řadovou zástavbu, nýbrž o výskyt výstavby dvojdomů, proto je zásadně taková výstavba v dané lokalitě a na daném místě možná. Žalovaný proto zdůraznil, že po doložení potřebných podkladů by stavba měla být povolena, přičemž současně odmítl nerovnost zacházení mezi vlastníky dotčených pozemků.

Pokud šlo o způsob rozhodnutí správním orgánem prvního stupně, tedy usnesením o zastavení řízení, připomněl žalovaný, že žalobkyně obdržela výzvu k doplnění žádosti o vydání územního a stavebního rozhodnutí podle § 86 odst. 5 stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že bez doplnění podkladu nebylo možno pokračovat v řízení, správní orgán prvního stupně řízení postupem podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, zastavil. Naopak v případě meritorního rozhodnutí by se jednalo např. o situaci, kdy by žalobkyně vše doložila, došlo k projednání věci, avšak z důvodu např. nesouhlasného závazného stanoviska dotčeného správního orgánu by došlo k zamítnutí takové žádosti.

Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Podstatné okolnosti ve věci:

Dne 5. 5. 2014 podala žalobkyně u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání společného územního rozhodnutí o umístění stavby a o vydání stavebního povolení podle § 94a stavebního zákona. Písemností ze dne 2. 6. 2014 bylo účastníkům řízení oznámeno zahájení společného řízení a nařízeno ústní jednání spojené s ohledáním na místě samém dne 8. 7. 2014. Při ústním jednání upozornil v rámci podaných námitek vlastník sousedního dotčeného pozemku (Ing. J.N.) na přesah základové konstrukce jí vlastněného rodinného domu, přičemž tento přesah nebyl předloženou projektovanou dokumentací zamýšlené stavby zohledněn. Z ohledání na místě byla pořízena fotodokumentace. Žalobkyně byla proto výzvou ze dne 23. 7. 2014 vyzvána k doložení práva založeného smlouvou umístit a provést předmětnou stavbu na části sousední stavby domu čp. X a dále byla vyzvána k předložení změny projektové dokumentace. Společné řízení bylo přerušeno do 30. 8. 2014. Dne 29. 8. 2014 byla stavebnímu úřadu, jako správnímu orgánu prvního stupně, doručena změna projektové dokumentace s tím, že navrhovaná stavba je umístěna na úrovni vnějšího okraje zdi sousední dotčené stavby, přičemž stavební spára bude řešena v úrovni základu asfaltovou hydroizolací a bude vyplněna volně vloženým izolačním materiálem, který nebude součástí ani jedné ze staveb. Uvedené bylo navrženo s ohledem na údajnou nemožnost dosažení uzavření smlouvy s vlastníkem sousední dotčené stavby. Písemností ze dne 12.9.2014 byli

účastníci řízení vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, té však nevyužili. Dne 6. 10. 2014 vydal správní orgán prvního stupně usnesení o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, s odůvodněním, že se nejedná o předložení změny projektové dokumentace, nýbrž o změnu postupů a materiálů, přičemž nelze dovodit, že navrhovaná dilatace není součástí stavby a především, že nelze stavbu nebo její část umístit na části sousední stavby bez toho, aby bylo takové právo doloženo. Uvedené usnesení bylo napadeno ze strany žalobkyně odvoláním, v němž namítla obdobné námitky, jako jsou obsaženy v žalobě, s výjimkou žalobních námitek směřujících z logiky věci výlučně proti rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně prezentovala své přesvědčení, že oprávnění provést takovou navrženou dilatační spáru vyplývá z ustanovení § 1023 občanského zákoníku, podle nějž musí vlastník pozemku snášet užívání nad či pod pozemkem, je-li proto důležitý důvod. Ing. J.N. jako vlastník sousední dotčené stavby ve svém vyjádření k podanému odvolání upozornila na možnost podání nové žádosti ve věci. Dle odůvodnění rozhodnutí žalovaného je izolační výplň součástí nově navrhované stavby, neboť je touto stavbou vyvolána, tedy nelze se ztotožnit s názorem, že izolační výplň není součástí stavby. Dle žalovaného by nevisela ve vzduchu, byla by nutně nějak ukotvena či položena, nalepena, přičemž v dané věci by byla nutně umístěna na část stavby čp. X. Žalovaný upozornil na naprostou absenci detailu vrchního styku obou staveb v projektové dokumentaci, přičemž rovněž zásahem do střešní konstrukce dochází k dotčení vlastnického práva vlastníka domu čp. X, shrnul tedy, že vlastník domu čp. X má rozumné důvody, proč v dané chvíli stavbě bránit. Žalovaný přitom odmítá právní názor žalobkyně, že by se v případě dilatace jednalo o rozhradu podle § 1024 občanského zákoníku. Žalovaný přitom žalobkyni poučil o možnosti obrátit se na občanskoprávní soud, když jí dal za pravdu v tom, že obsah a ochrana vlastnického práva všech vlastníků musí být stejná. Dále ji poučil o tom, že má možnost pokračovat v jednání s Ing. J.N. a podat novou žádost, potvrdil přitom, že navázáním stavby by došlo spíše ke zlepšení stavu stávající stavby vlivem nižších tepelných ztrát od nezateplené štitové zdi. Pokud jde o charakter zástavby, uvedl, že dvojdom je s ohledem na úzký charakter pozemku jedinou možnou alternativou. Závěrem žalovaný poučil žalobkyni o nutnosti žádat o stavební povolení na stavbu k účelu, k němuž bude užívána, a to s ohledem na případné dopady při užívání stavby v rozporu s jejím účelem, když údajný rodinný dům pro čtyřčlennou rodinu disponuje pěti koupelnami a pěti WC. Žalovaný proto zamítl odvolání podle § 90 odst. 5 správního řádu.

Posouzení věci soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, 2 s.ř.s., a přičemž rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále rovněž „NSS“) ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 4; rozhodnutí NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit

zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikatu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS

v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp. zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. **Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení** (srov. k tomuto odstavci rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že **rozsah reakce soudu na konkrétní námitky** je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že

v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3.7.2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že **povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí a potažmo rovněž s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobkyně požádala žádostí ze dne 2. 6. 2014 o vydání společného územního rozhodnutí o umístění stavby a o vydání stavebního povolení a dále připojila společnou dokumentaci, čímž bylo podle ustanovení § podle § 94a odst. 1 stavebního zákona, zahájeno společné územní a stavební řízení.

Podle ustanovení § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. V dané věci správní orgán prvního stupně provedl ústní jednání spojené s místním ohledáním, když na místě samém zjistil a fotograficky zdokumentoval přesah základu sousedící stavby domu čp. X ve vlastnictví Ing. J.N. na pozemek par. č. 635 v katastrálním území Nové Jesenčany, na němž má být umístěna zamýšlená stavba žalobkyně, když předložená projektová dokumentace neřešila umístění a provedení zamýšlené stavby na této části sousední stavby domu čp. X, neboť se zjištěným přesahem základu vůbec nepočítala. Dle názoru krajského soudu tak správní orgán prvního stupně jednoznačně splnil svoji povinnost zjistit řádně skutkový stav věci, jak mu ukládá shora citované ustanovení § 3 správního řádu a tedy i žalovaný při svém rozhodnutí vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Námitka žalobkyně o nedostatečném zjištění skutkového stavu věci tak není případná.

Podle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, k žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo **smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn**; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem. Obdobně k žádosti o vydání stavebního povolení připojí stavebník podle ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, **doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě**, pokud nelze tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, a je-li stavebníkem

společenství vlastníků jednotek, také smlouvu o výstavbě nebo rozhodnutí shromáždění vlastníků jednotek přijaté podle zvláštního právního předpisu (dále jen „doklad o právu“), Jestliže bylo projektovou dokumentací a žádostí žalobkyně prokázáno, že zamýšlená stavba má být umístěna na hranici pozemku par. č. 635 v katastrálním území Nové Jesenčany, přičemž na tento pozemek přesahuje tzv. „předsazený základ“ stavby umístěné na sousedícím pozemku par. č. 183, pak správní orgán prvního stupně správně aplikoval ustanovení § 86 odst. 2 písm. a), neboť se jedná právě o situaci, kdy má být zamýšlená stavba umístěna na hranici pozemku, přičemž pro existenci předsazeného základu sousední stavby je zjevné, že v takovém případě nutně dojde k umístění části zamýšlené stavby na již stávající sousední stavbě. Jestliže tedy správní orgán vydal výzvu k prokázání práva k takovému umístění a realizaci stavby (když takové oprávnění nevyplývalo z údajů v katastru nemovitostí, což žalobkyně nespороvala) podle ustanovení § 86 odst. 2 písm. a), § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, pak takovém postupu, který je předpokládán v ustanovení § 86 odst. 5, § 111 odst. 3 stavebního zákona, za současného přerušení řízení, lze nad rámec soudního přezkumu vymezeného žalobními body vyčíst toliko, že právním titulem nemusí být výlučně smlouva. V tomto ohledu však žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu v žalobě nebrojila, ta svými žalobními námitkami směřovala nikoliv proti druhu právního titulu, který má být předložen, nýbrž celkově proti stanovené povinnosti doložit právo k sousední stavbě ve smyslu ustanovení § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Tedy k uvedenému dílčímu pochybení nemohl krajský soud z důvodu shora vyložené dispoziční zásady přihlížet, přičemž jak již uvedeno, nešlo o takovou vadu řízení, k níž by měl krajský soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí přihlížet ex officio. Žalobkyně byla ve výzvě řádně poučena o tom, že v případě nedoložení nedostatků žádosti, přičemž byla současně vyzvána rovněž k opravě projektové dokumentace stavby, bude řízení postupem podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, zastaveno. Jak již uvedeno shora, žalobkyně smlouvu ani jiný právní titul, který by ji opravňoval k umístění stavby na předsazeném základu stavby rodinného domu čp. X, nepředložila, předložila opravenou projektovou dokumentaci, když tvrdí, že stavba bude toliko přisazena k sousední stávající stavbě čp. X a že volný prostor bude vyplněn izolačním materiálem, přičemž vzniklá dilatační spára není součástí stavby. Tento výklad provedení stavby však správní orgány neakceptovaly, neboť vyplněním vzniklého prostoru mezi stavbami, tedy vložením izolačního materiálu dojde k umístění části zamýšlené stavby na stavbě stávající čp. X a dále jej neakceptovaly s ohledem na zřejmý nutný zásah do střešní konstrukce domu čp. X. Krajský soud se ztotožňuje s tímto posouzením provedeným správními orgány, z něž vyplývá nutnost trvat na předložení právního titulu k umístění části stavby na předsazeném základu, tedy na části stavby čp. X. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rovněž žalovaného je tak vystavěno na skutkovém zjištění učiněném na základě ústního jednání a na základě projektové dokumentace, že na část stávající stavby, dle žalovaného konstrukční základ, bude umístěna – volně ložena – izolace, čímž bude vyplněna dilatační spára mezi stavbami. Avšak, jak je dle žalovaného rozhodnutí prokázáno obsahem projektové dokumentace a k čemu žalobkyně nevznesla žalobní námitky, tedy učiněné skutkové zjištění žalovaného nespороvala, realizace stavby dle projektové dokumentace by znamenala zásah rovněž do střešní konstrukce stavby čp. X, což je nepochybným dotčením vlastnického práva vlastníka domu čp. X, Ing. Jany Novákové. Tedy, otázku dotčení vlastnického práva vlastníka sousední stavby nelze zužovat toliko na dilatační správu, nýbrž spadá do ní i zmíněné řešení styku střešních konstrukcí. Již tato okolnost je dle názoru krajského soudu dostatečným důvodem pro uznání zákonnosti postupu správního orgánu prvního stupně, potažmo žalovaného.

Pokud jde o otázku řešení vzniklé výplně v souvislosti s jejím vlastnictvím, pak není ani tak podstatné posouzení toho, zda se jedná o rozhradu, či nikoliv, jako jednoznačně toho, zda realizací bude dotčena stávající stavba, tedy vlastnické právo vlastníka stavby čp. X, či nikoliv. A zde je odpověď zřejmá, realizací stavby by nutně bylo dotčeno vlastnické právo vlastníka stavby čp. X, neboť izolační výplň má být vložena do vzniklého volného prostoru, který by vznikl právě nad předsazeným základem a jak již uvedl žalovaný, nelze očekávat, že by tam tato izolační výplň „visela ve vzduchu,“ nýbrž by nutně byla umístěna na části stávající stavby domu čp. X. Z uvedeného je zjevné, že požadavek správního orgánu prvního stupně na doložení právního titulu k umístění stavby či její části na části sousední stavby byl v souladu s ustanovením § 86 odst. 2 písm. a), § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Okolnost, že není v projektové dokumentaci řešen materiál ani detail uložení do volného prostoru nasvědčuje tomu, že jeho zanesením do projektové dokumentace by se nutně stalo umístění části stavby na jiné části sousední stavby ještě zřetelnějším. Krajský soud je ve shodě s žalovaným toho názoru, že vzniklá dilatační spára v případě následné výstavby zamýšlené stavby, by byla součástí toliko posléze vybudované stavby, neboť teprve touto její realizací by byla vyvolána, tedy i kdyby měla být považována za rozhradu mezi sousedními pozemky ve smyslu ustanovení § 1024 občanského zákoníku, její vlastnictví by bylo s ohledem na její vznik nepochybné. Citované ustanovení občanského zákoníku totiž obsahuje vyvratitelnou domněnku společného vlastnictví „má se za to,“ kterou by v daném případě s ohledem na vznik dilatační spáry nebylo možno uplatnit.

Pro úplnost krajský soud dodává, že se žalobkyně může občanskoprávní cestou obrátit na soud a domáhat se tak vydání soudního rozhodnutí ve věci žalobkyní tvrzené povinnosti vlastníka sousední stavby čp. X strpět realizaci navazující stavby rodinného domu za podmínek stanovených předpisy stavebního práva.

Krajský soud proto shrnuje, že s ohledem na to, že správní orgán prvního stupně zcela důvodně a tedy v souladu se zákonem po té, co vyzval žalobkyni k doložení právního titulu umístit stavbu nebo její část na cizí stavbu nebo její část, avšak žalobkyně takové výzvě ve stanovené lhůtě nevyhověla, zastavil řízení usnesením podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť se jednalo o podstatný podklad pro vedení řízení, tedy v řízení bez jeho doložení nemohlo být pokračováno, tudíž nemohlo být ani meritorně rozhodnuto. Pokud jde o aplikaci ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, správním orgánem prvního stupně a následně o aplikaci ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu, žalovaným v oblasti stavebního práva, ta vyplývá z ustanovení § 180 správního řádu, podle kterého tam, kde se podle dosavadních právních předpisů postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle tohoto zákona včetně části druhé. Krajský soud proto uzavřel, že stěžejní žalobní námitka o tom, že právní titul prokazující právo umístit stavbu na části stavby čp. 146 byl vyžadován v rozporu se zákonem a v důsledku toho bylo nezákonně řízení zastaveno a odvolání zamítnuto, je nedůvodná.

Pokud jde o námitky proti obsahu odůvodnění rozhodnutí žalovaného, a to proti poučení žalobkyně o tom, že je třeba označit řádně účel stavby, s ohledem na to, že žalovanému důvodně vznikly pochybnosti, a to pro neobvyklý počet koupelen a WC v rodinném domě, nelze považovat za překročení mezí přezkumu odvolacího orgánu a zejména, na uvedeném není založen výrok žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud žalobkyně namítá nedůvodně rozdílené zacházení vlastníků sousedních pozemků, když první stavebník

ke svému záměru realizovat stavbu na hranici pozemku dle žalobkyně nepotřebuje souhlas vlastníka sousedního pozemku, zatímco v pořadí druhý stavebník dle výkladu žalovaného potřebuje k umístění stavby na hranici pozemku souhlas vlastníka dříve realizované stavby, v důsledku čehož je údajně narušena ústavní garance stejného obsahu a ochrany vlastnického práva všech vlastníků zakotvená v čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, pak krajský soud opětovně uvádí, že správní orgán prvního stupně požadoval po žalobkyni předložení právního titulu k užití cizí stavby v souladu s ustanovením § 86 odst. 2 písm. a), § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Vedle garance totožného obsahu je totiž v čl. 11 odst. 3, věta druhá Listiny základních práv a svobod, stanoveno, že vlastnictví nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Tedy ochrana vlastnického práva vlastníka stavby čp. 146 prostřednictvím aplikace ustanovení § 86 odst. 2 písm. a), § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, je realizací ústavního principu vyjádřeného v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, proto je uvedená žalobní námitka nedůvodná.

Pokud jde o zaniklé stavební povolení, pak to, jak správně podotkl žalovaný, není ve věci rozhodné, když žalovaný ani nesporně možnost, či spíše jedinou alternativu, a to povolení navazující stavby (dvojdomu). Nelze tedy souhlasit s žalobkyní, že uvedeným postupem dochází k znemožnění zástavby jejího pozemku v rozporu s ustanovením § 23 odst. 2 cit. vyhlášky, podle kterého umístěním stavby na hranici pozemku nesmí být znemožněna zástavba sousedního pozemku ani s ustanovením § 25 odst. 5 cit. vyhlášky, které obsahuje omezující podmínky pro umístění stavby na hranici pozemku. Uvedený postup žalovaného a správního orgánu prvního stupně zástavbu umožňuje s tím, že respektuje zákonné požadavky vyplývající ze shora citovaných ustanovení stavebního zákona. Jak již vyplynulo z rozhodnutí i z vyjádření žalovaného, je na žalobkyni, aby si buď smluvně, či soudní cestou v občanskoprávním řízení obstarala právní titul k umístění zamýšlené stavby na dotčenou stavbu čp. X, a bude-li nově podaná žádost splňovat veškeré další náležitosti vyžadované stavebním zákonem, bude se jí příslušný stavební úřad jako správní orgán prvního stupně nucen meritorně zabývat. Za daného stavu věci k meritornímu přezkoumání nedošlo právě proto, že řízení bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, zastaveno. Zastaveno bylo přitom pro nedoložení právního titulu, bez něžž nebylo možno v řízení pokračovat, nikoliv pro věcné důvody, které by měly vést k vydání meritorního rozhodnutí ve věci, jak se mylně domnívá žalobkyně.

Jestliže žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že vlastník sousedního pozemku má „prozatím rozumné důvody, proč stavbě v tuto chvíli bránit,“ nelze v tomto spatřovat důvod pro zamítnutí odvolání žalobkyně, neboť tím bylo jednoznačně dle rozhodnutí žalovaného zhodnocení postupu správního orgánu prvního stupně jako zákonného postupu podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, v důsledku nedoložení právního titulu k výzvě správního orgánu prvního stupně podle § 86 odst. 2 písm. a), § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, když jeho nedoložení pro podstatný význam požadovaného podkladu v řízení bránilo dalšímu pokračování ve společném územním a stavebním řízení.

Krajský soud proto veškeré uplatněné žalobní námitky vyhodnotil jako nedůvodné, ztotožnil se s rozhodnutím žalovaného, na které v podrobnostech odkazuje, a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 21. ledna 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová